

\*

Жънем. Тънките ковани сърпове като лъскави змийчета се провират между стеблата на зрялата ръж, съскат тихо и еднообразно; голямата ръка, загрубяла и напукана като гърба на костенурка, слага ръкойките и зад нас, бавно, неусетно, почти невидимо, остава едно безкрайно сиво стърнище, което минава зад синури и дерета, извива над хълмове и долове, прехвърля реки и блата и се губи далече някъде въ скутите на синкавите планини, затрептяли на едноцветния хоризонт като грамадни гълъбови криле. Небето сипе жар — бездънното, модрото лятно небе. Необятното пространство поглъща уморения поглед; сребърни, ослепително-светли пръчици се сплитат пред очите и сладката нега на изгубения сън свежда натежалите клепачи. Ще ти се да бъдеш нещо безчувствено, нямо и глухо. Да бъдеш дъб, широкостволест дъб, въ сянката на който малко, опърпано овчарче разкрива на задрямалото стадо жалбите на своето невинно сърце; да бъдеш круша, пън; да бъдеш едно нищо, едно животинче, което по цели дни и нощи скита без цел и без посока...

Главата клюма уморено, краката са готови да се подгънат и тялото да грохне върху нажежената пръст като отсечен клон. Но някаква невидима сила те крепи. Кръста се пречупва отново, ръцете се размахват и работата тръгва. Унесеш се въ нея, забравиш се и не чувстваш нищо. Ставаш на машина, която крачи бавно и ломи непрестанно и неумолимо буйните вълни на насъщния хляб.

Рядко лъх на слаб ветрец ще погали пламналата кожа; рядко отмалелите гърди ще поемат жадно и неутолимо хладната, животворна струя; крайчеца на бялата кърпа рядко ще удари галийовно и приятно прегорелия проточен врат. Белите кърпи